

ĐỨC GIOAN PHAOLÔ II VÀ CÁC CUỘC GẶP GỠ

Trong cuốn sách "Arrivederci in Paradiso - Hẹn Gặp Lại Trên Thiên Đàng" ông Arturo Mari gợi lại nhiều kỷ niệm về Đức Giáo Hoàng Gioan Phaolô II (1978-2005). Xin trích dịch những lần gặp gỡ đáng ghi nhớ. (Ông Arturo Mari là cựu nhiếp ảnh gia từ Quan Sát Viên Roma).

Câu chuyện ghi ấn tượng mạnh nhất mà tôi được đặc ân chứng kiến xảy ra vào một ngày đầu năm, Mừng 1 tháng Giêng, nhưng tôi không nhớ rõ năm nào.

Hôm ấy tôi trở về nhà lúc 3 giờ rưỡi chiều. Vừa ngồi vào bàn ăn thì chuông điện thoại reo. Hiền thê tôi cảm:

- Em van anh, xin đừng trả lời: vì hôm nay là ngày lễ!

Mặc dầu vợ ngăn, tôi vẫn trả lời. Bên kia đầu dây báo cho tôi biết vị bí thư của Đức Giáo Hoàng tìm kiếm khẩn cấp Arturo. Rồi người ta chuyển cho tôi nói chuyện với Đức Tổng Giám Mục Stanislaw Dziwisz. Ngài bảo tôi đến ngay căn hộ của Đức Thánh Cha.

Tôi khoác áo vội vàng đi đến Dinh Tông Tòa rồi vào nhà nguyện của Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II. Nơi đây tôi trông thấy diễn ra quang cảnh khác thường. Đức Thánh Cha đang quỳ cầu nguyện và bên cạnh ngài có một thanh niên trạc 28 tuổi, ngồi trên ghế lắn. Chàng thanh niên trông thật gầy gò ốm yếu, chỉ còn da bọc xương. Có lẽ cân nặng khoảng 30 kilô. Nhưng đôi mắt chàng mở thật lớn. Tôi hỏi thăm thì được biết chàng thanh niên đến từ một làng quê ở gần thành phố Brescia, miền Bắc nước Ý. Gia đình chàng nghèo thật nghèo. Dân làng đã chung nhau góp tiền mua cho gia đình vé máy bay khứ hồi để đưa chàng đi Roma, bởi vì, mộng ước của chàng là được gặp Đức Thánh Cha trước khi chết.

Khi đến đền thờ thánh Phêrô cả gia đình chàng vào cửa đồng và xin gặp Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II. Lính gác Thụy Sĩ từ chối vì gia đình đã không hề xin hẹn trước và vì lý do an ninh cũng như vì các thủ tục rườm rà khác, chuyện gặp Đức Thánh Cha coi như không thể diễn ra! Sau một hồi trao qua đổi lại, các lính canh Thụy Sĩ hiểu rằng đây là một trường hợp đặc biệt của một thời điểm tế nhị .. Họ liên lạc với vị bí thư Đức Thánh Cha và Đức Cha Stanislaw trả lời ngay: "Hãy mang chàng thanh niên lên căn hộ Đức Thánh Cha". Có tất cả 5 người tháp tùng chàng thanh niên. Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II đích thân tiếp đón và đưa tất cả vào nhà nguyện. Và khi tôi đến thì mọi người đang cầu nguyện.

Đây là quang cảnh vô cùng xúc động. Đức Thánh Cha còn ở lại nhà nguyện trong vòng hai mươi phút nữa, tay ngài luôn nắm chặt tay chàng thanh niên. Rồi Đức Thánh Cha đứng lên, ôm hôn chàng và chúc lành cho chàng. Đức Thánh Cha mở áo choàng trắng, cởi sợi dây chuyền của ngài và đặt vào cổ chàng thanh niên. Rồi Đức Thánh Cha lại vuốt ve chàng và ôm hôn chàng lần nữa. Vào lúc từ biệt, chàng thanh niên cầm chặt tay Đức Thánh Cha và nói:

- Thưa Đức Thánh Cha, con xin cảm ơn! Đây là ngày đẹp nhất đời con. Con chỉ biết nói cảm ơn. Xin hẹn gặp lại Đức Thánh Cha trên Thiên Đàng!

Nét mặt chàng không lộ vẻ tuyệt vọng nhưng tươi cười, như thể chàng ra đi, đến một cuộc gặp gỡ khác, còn tốt đẹp hơn nhiều. Rồi các Nữ Tu dọn cho cả gia đình chàng thức ăn mang theo và mọi người ra về. Hai ngày sau chàng thanh niên từ trần.

Có lẽ bạn ngạc nhiên tự hỏi: Nào có gì lạ lùng đáng nói vì chàng thanh niên đâu có được lành bệnh? Đối với tôi thì đúng là một phép lạ của an bình và lòng đạo đức. Vào chính lúc ấy, chàng thanh niên cảm thấy được tự do. Chàng can đảm ra đi đối diện với cái chết cách trang trọng. Chàng thật can đảm bởi vì, với số tuổi 28 không mấy dễ dàng chấp nhận cuộc đời ngắn ngủi như thế!

Câu chuyện tôi vừa kể như một sự kiện chói sáng minh chứng Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II luôn luôn sẵn sàng giúp đỡ tha nhân. Kể cả việc giúp một người ra đi gặp gỡ THIÊN CHÚA trong thanh thản và trong an bình. Nó cũng biểu lộ bầu khí cầu nguyện chung, một đặc tính nổi bật trong cuộc đời Đức Thánh Cha. Hễ có ai xin ngài giúp đỡ hoặc quan tâm săn sóc thì ngài trả lời ngay: Chúng ta cùng cầu nguyện.

Tôi nhớ có rất nhiều trường hợp người ta nói đến việc khỏi bệnh nhờ công trình của Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II. Chẳng hạn câu chuyện một phụ nữ người Anh bị bệnh ung thư ở giai đoạn cuối đời. Bà xin được mang Roma đến gặp Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II trước khi chết.

Thật vậy, người phụ nữ không còn sống được bao lâu. Một máy bay của Quân Lực Anh đưa bà đến phi trường Ciampino ở thủ đô Roma rồi được xe cứu thương chở thẳng đến buổi tiếp kiến chung của Đức Thánh Cha. Ngài được báo trước nên khi bước vào Đại Thánh Đường Phaolô VI, sau khi chào thăm quan khách hiện diện, Đức Thánh Cha bảo đưa ngài đến gặp người phụ nữ Anh. Tôi nhớ rõ Đức Thánh Cha chỉ nói vắn vắn câu bằng tiếng Anh rằng: "Chúng ta cùng cầu nguyện". Rồi ngài đứng im cầu nguyện. Sau đó Đức Thánh Cha vuốt ve bà rồi chúc lành cho bà. Rõ ràng bà đang ở giai đoạn cuối đời. Tôi thầm nghĩ chắc bà không sống sót cho tới phi trường! Vậy mà bà vẫn sống được và về tới thủ đô Luân-Đôn bằng an. Ngày hôm sau, bà đứng lên, đi lại và ăn uống bình thường, như không hề có chuyện gì xảy ra. Sau đó bà thành lập một trung tâm chống ung thư tại Luân-Đôn.

Tôi xin trưng dẫn một trường hợp khác xảy ra ngay trong gia đình tôi. Đây là trường hợp tôi biết rõ vì tôi theo sát từ đầu đến cuối.

Hiền thê tôi tên Corina. Nàng đến từ nước Ecuador. Nàng có người em gái đang sống tại Ecuador. Nhưng trước đó có một thời gian, em gái nàng sống tại thủ đô Roma vì chồng em gái phục vụ tại tòa đại sứ Ecuador .. Gia đình em gái - sống đạo chân thành sốt sắng - thường xuyên tham dự các buổi tiếp kiến của Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II.

Sau khi người chồng mãn hạn phục vụ nơi tòa đại sứ, cả gia đình trở về Ecuador sinh sống. Nhưng chỉ vồn vẹn ba tháng sau, chúng tôi nhận tin em gái - tên Mecita - lâm trọng bệnh. Người ta khám phá ra nàng bị ung thư cấp tính. Vợ chồng tôi tìm cách giúp đỡ em gái. Tôi bảo gia đình Mecita gửi cho tôi hồ sơ các cuộc khám nghiệm. Tôi đưa hồ sơ cho các bác sĩ tôi quen biết ở Roma và nhờ nghiên cứu, xem có thể giúp được gì không. Sau khi nghiên cứu kỹ lưỡng, các bác sĩ nói với tôi: “Rất tiếc, không còn phương thế nào để chữa trị!”

Thật thế, toàn cơ thể Mecita bị chứng ung thư hủy hoại đến độ, tủy xương có màu giống như màu cà phê cháy, gần như chuyển sang màu đen. Vị bác sĩ nhấn mạnh thêm: “Theo kinh nghiệm, bệnh nhân chỉ có thể sống sót từ 15 đến 30 ngày!”

Nghe vậy, tôi gợi ý cho hiền thê lấy máy bay về Ecuador chăm sóc em gái trong những ngày cuối đời em, cùng lúc ở cạnh toàn gia đình em gái trong giai đoạn thử thách đau thương. Vợ tôi đồng ý và quyết định lên đường ngay. Nhưng trước khi đi, nàng hỏi tôi xem có thể nào xin được một vật dụng gì của Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II để mang về cho Mecita không. Tôi liền điện thoại cho vị phó bí thư là Cha Mietek và trình bày ước nguyện của hiền thê. Ngay sau đó, tôi nhận được một chiếc khăn tay và cổ tràng hạt Mân Côi mà Đức Thánh Cha luôn bỏ trong túi. Tôi nói với Corina:

- Em hãy mang theo, đây là quà của Đức Thánh Cha. Em hãy đặt chiếc khăn tay lên ngực Mecita và bảo em lần hạt Mân Côi với tràng chuỗi của Đức Thánh Cha!

Hiền thê tôi lên đường về Ecuador và thi hành ngay những điều tôi đề nghị với nàng. Sau đó, khi khám nghiệm trở lại thì các bác sĩ nhận thấy bệnh tình thuyên giảm. Tủy xương có màu sắc bình thường. Em Mecita phục hồi sức khỏe có thể đi đứng cho đến ngày hôm nay, khi tôi kể lại câu chuyện này, nghĩa là đã 9 tháng trôi qua.

Đây là sự kiện mà chính tôi chứng kiến. Tôi không thêm thắt gì khác. Tôi không tuyên bố đây là phép lạ, vì đó là chuyện ngoài phạm vi của tôi. Tôi chỉ làm công việc kể lại thôi. Tôi chỉ có thể nói lên ý nghĩ riêng tư:

- Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II đúng là vị thánh sống nơi trần gian, trên trái đất!

Về cuộc gặp gỡ giữa Đức cố Giáo Hoàng Gioan Phaolô II và cố tổng thống Alessandro Pertini (1896-1990), ông Arturo Mari kể lại như sau.

Ông Sandro Pertini làm tổng thống Ý từ năm 1978 đến 1985. Vào chuyến ông viếng thăm chính thức đầu tiên tại Vatican, Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II trang trọng tiếp rước ông. Ngài nhìn thẳng vào mắt tổng thống với cái nhìn cố hữu thăm-thăm như muốn xuyên thấu thể xác và tâm hồn của người đối diện. Một cái nhìn như muốn mời gọi hoán cải. Và đây là điều đã xảy ra với tổng thống Pertini. Chỉ một sớm một chiều ông thay đổi hoàn toàn. Và từ sau cuộc gặp gỡ đáng ghi nhớ ấy, tổng thống Pertini liên lạc qua điện thoại hàng tuần với Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II. Và cũng từ đó, mỗi khi nói về Đức Thánh Cha, ông Pertini âu yếm dùng danh xưng “bạn thân”!

Một ngày, Cha Stanislao nói với tôi: “Chuẩn bị mọi sự để ra bãi đậu trực thăng”. Sau khi sẵn sàng, Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II cùng lên trực thăng với chúng tôi. Trực thăng tiến về Castelporziano nơi có

tòa nhà chính thức của tổng thống. Khi Đức Thánh Cha bước xuống trực thăng, tổng thống Pertini đích thân tiếp đón.

Cả hai vị đưa nhau ra xa và cùng nhau hàn huyên trò chuyện, lâu thật lâu .. Khi cuộc nói chuyện kết thúc, tổng thống Pertini đưa Đức Thánh Cha trở lại trực thăng. Lúc này đây tôi chứng kiến một cảnh tượng vô cùng hy hữu. Tổng thống Alessandro Pertini tỏ ra thật xúc động. Cho đến một lúc chúng tôi nghe rõ ràng tiếng tổng thống nói:

- Thưa Đức Thánh Cha, ngay lúc này đây, có người nào đó đang khóc trên Thiên Đàng. Đó là Mẹ tôi. Mẹ tôi trông thấy đứa con trai vô thần đang đứng cạnh người bạn vĩ đại là Đức Giáo Hoàng!

Nói xong câu này, tổng thống Pertini quỳ sụp xuống và bật lên khóc nức nở .. Thật là chuyện khó tin nhưng có thật!

... Lạy Đức MARIA Chí Thánh, con xin dâng lên Mẹ lời cầu, với trọn lòng tín cẩn. Mẹ chẳng từ bỏ ai, nhưng hằng tha thiết đến phần rỗi của mọi người. THIÊN CHÚA không hề từ chối điều gì với Mẹ khi Mẹ cầu xin cùng Ngài. Xin Mẹ hãy ôm con vào vòng tay che chở vạm vỡ của Mẹ. Nếu Mẹ đủ lòng thương xót nhận lời con khiêm tốn cầu xin, thì toàn thể hỏa ngục cũng không thể nào làm hại được con. Một cách nào đó, Mẹ là Bà Chủ của vận mệnh con. Vận mệnh con nằm trong đôi bàn tay Mẹ! Nếu Mẹ bỏ rơi con, thì con sẽ bị hư mất, không nguồn cứu giúp! Thế nhưng, Mẹ là Người Mẹ quá tốt lành, không thể bỏ rơi những ai đặt trọn niềm hy vọng nơi Mẹ!

Xin Mẹ cầu bầu cùng THIÊN CHÚA Ba Ngôi cho con và con tin chắc là mình sẽ được cứu rỗi! Ôi ước gì con có quyền làm cho mọi con dân trên mặt đất này nhận biết Mẹ! Ước gì con có thể loan báo khắp nơi sự cao cả, lòng nhân hậu và quyền năng của Mẹ! Điều mà con không thể làm được, con nguyện mong cho các thần trí thiên quốc làm thay. Và ước chi chính các tên quỷ bị bó buộc phải xưng tụng rằng: "Mẹ là kỳ công của Bàn Tay THIÊN CHÚA, Mẹ có quyền lực THIÊN CHÚA trong tay, Mẹ thật khủng khiếp đối với ma quỷ và mọi sự đều phục tùng Mẹ! Mẹ là loài thọ tạo vô song! Mẹ là phụ nữ duy nhất, vừa là Trinh Nữ vừa là Mẹ. Mẹ đã sinh ra Đấng Cứu Thế. Cùng với Thánh Cả GIUSE, Mẹ có chỗ đứng riêng".

Như thế, Mẹ cao trọng hơn mọi Thiên Thần và các thánh: Mẹ thật là Chí Thánh, là thần thiêng! Con hy vọng nơi Mẹ và con tin chắc chắn vững vàng rằng, kể cả mọi quyền lực hỏa ngục, cũng không thể nào chiến thắng được con! Ước gì được như vậy. Tất cả các Thiên Thần và các thánh đồng thanh chúc tụng Mẹ đến muôn đời! Amen! Ước gì được như vậy!

(Arturo Mari, "Arrivederci in Paradiso", Colloquio di Jaroslaw Mikolajewski con Arturo Mari, Aprile 2006, Polonia, trang 34-39)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt